

EVİMİZDE MEDİNE KANDİLLERİ

Nureddin Yıldız'ın 09.11.2014 tarihli (31.) Şehzâdebaşı Camii Sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme alâ seyyidina Muhammedin ve alâ âlihi ve sahbihi ecmaîn.

Âlemlerin Rabb'i Allah'a hamd, efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli Mü'min Kardeşlerim,

Hayatın içinden bir örnek vererek sözlerime başlamak istiyorum. Mesela; midesinde şiddetli ağrı olan bir hastanın, doktora müracaat ettiğinde, doktorun ona reçete olarak sağlığına dikkat etmesi gerektiğini söylemiş olduğunu kabul edelim. O doktora çok ağrım var, sancım var dediğinde, doktor da "sağlık önemlidir, çok dikkat edilmeli, hasta olmamak gerekir" dese, böyle bir tedavi olabilir mi? Doktorun, "ağrım var, sıkıntım var" diyen hastaya 'sağlığına dikkat etmen gerekir, sağlık önemlidir' demesi yapması gereken iş midir? Elbette hayır. Doktorun 'eczaneye git' demesi bile yeterli değildir. "Şu ilacı, şu şekilde kullan" demesi gerekir. Hastanın tedavisi bu şekilde yapılır. Doktorluk için, ne yapacağını, nasıl, ne zaman, nerede yapacağını söylemek gerekir. Genel ifadeler, doktorluk değildir. Zaten annesi de ona, "aman üşütme" demişti. Herkes "sağlık önemlidir" der, hastalanmamak gerektiğini anlatır. Doktor, sağlığı ince ayarlarıyla nasıl elde edeceğini öğrettiği zaman, şifaya sebep olmuş olur.

Aziz Kardeşlerim,

Bu örneği şu açıdan kullanmak istiyorum. Müslümanlar olarak bir yerde oturuyoruz, hayatımızı değerlendiriyoruz. "Durumlar çok kötü, gençlik çok kötü, İslam'a dönmek gerekiyor" diyoruz. "Hıristiyanlığa dönelim" diyen yok zaten. Herkes, tıpkı doktorun "sağlık önemlidir" demesi gibi, "İslam'a dönelim" diyor. "Nereden döneceğiz, nasıl döneceğiz, ne yapacağız?" bu soruların cevapları önemlidir.

"İslam'a dönmek gerekiyor, bu işler Kur'an'dan ayrıldıktan sonra oldu." demek baştan savma bir tedavidir. Doktorun "sağlık önemlidir" demesi gibi, 'İslam'a dönmek gerekiyor, Kur'an'dan koştuk ondan böyle olduk' demek fayda sağlamıyor. "Kur'an'a bağlanmak istiyorum, ona dönmek için hatim mi yapmam, mevlit mi okumam gerekiyor?" bu soruların cevabını vermek şarttır.

Kardeşlerim,

Ashabı kiram -Allah onlardan razı olsun- üç gün içinde, üç asırda değişmiş gibi değişim gösterdiler. Neden biliyor musunuz? Dün Peygamber'i öldürmeye gelenler, Peygamber aleyhisselamın aleyhinde çirkin sözler söyleyenler, O'nunla beş dakika oturunca en önemli dostlarından biri oldular. Çünkü Peygamber aleyhisselamı bünyelerine cümle cümle, santim santim aldılar. Onlar için O'nun bir cümlesi hayat oldu. Çünkü Peygamber aleyhisselam Efendimiz, onlara "şöyle yapın" diyerek ne yapacaklarını cımbızla çekiyor gibi gösterdi.

"Hayatı İslamlaştırmak gerekiyor" diye büyük ama kimsenin eline gelmez bir slogan söylemedi. 'Bu Kur'an, hidayet kaynağınızdır ama bakın, nasıl namaz kılıyorum' dedi. Peygamber aleyhisselam ashaba, "göklere bak, büyüklük görürsün" der gibi "Kuran'a, İslam'a dönmek gerekiyor,

İslam yok diye bu gençlik böyle oldu.” gibi ortada kalan bir laf söylemedi. Ne yapacaklarını, nerede yapacaklarını, nasıl yapacaklarını bir anne gibi, bir baba gibi öğretti onlara.

Bugün, insanlara yön verilmek için çıkılan bu kürsülerden ‘artık Kur’an dönmek gereklidir’ demenin bir anlamı yoktur. Aramızda Kur’an düşmanı yok ki. Zaten herkes, Kur’an ehli olduğunu zannediyor. İnsanların, bu Kur’an’ı, yürüyen Kur’an olacak şekilde hayatlarına nasıl tatbik edecekleri konusunda sıkıntıları var. Hiç kimsenin “Kur’an’a gerek yok” dediği yok. Zaten Hıristiyanlar bile “çok değerli bir kitap” diyorlar. Ama iyi olmak için bu eczanedeki ilaçların hepsini mi içmem gerekir, yoksa sadece şu merhemden biraz sürdüğümde iyi olacak bir yaram mı var?” bunu söyleyebilmek, doktorluktur. Zaten ben de eczanenin tabelasını okuyorum. Hangi ilacı nasıl kullanacağımı anlamıyorum ama.

Kardeşlerim,

Hayatî bir kuralı söylüyorum. Baştan sona Kur’an meali okumak, bu dediğim şeydir. Senin yaranla ilgili olan ayeti, seksen defa okuyup geçersin anlamazsın. Eczanenin önünden geçen biri gibisin.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bir söz söyleyip katil insanlardan meleklerle yarışacak ashabını yetiştirdi. Bu sebeple, bugün hepimiz “Kur’an’a dönelim” edebiyatı yerine, her gün Resûlullah’ın eczanesinden bir merhem alıp yaramıza sürelim. O bizim içimizden, bizim gibi bir ananın doğurduğu yetim bir çocuk olarak, derdimizi anlayan birisidir. Zaten O da Kur’an’dan alıp bize verecek. Onu baypas edip Kur’an’dan bir şey alacağını zannedenler, şeytandan ilk darbeyi yemiş olurlar.

Bu sebeple Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz’in hadisi şeriflerini “olsa da olur, olmasa da olur” zannedenler ve zannettirenler esasen Kur’an’ın altını oyuyorlardır. Fark ederek veya fark etmeyerek, Kur’an’a nesil yetiştirdiğini zannedenler, Kur’an’dan uzak, Kur’an’la oynayabilecek bir nesil yetiştiriyorlar.

Tekrar ediyorum kardeşlerim. Bir hastaya, doktora gittiğinde, doktorun ona ‘sağlığına çok önem ver, sağlık çok önemlidir’ demesi bir tedavi çeşidi midir? O kişi, sağlığın önemini bilmeseydi zaten doktora gitmezdi. Hastalığıyla ilgili binlerce ilaç ismini saymanın da gereği yoktur. Bir hap verirse, o adam kurtulacak.

Müslümanlık olarak, içimizde bulunduğumuz sıkıntılar, başımıza gelen musibetler uçuk sözlerle geçiştirildiği zaman bu örnekteki gibi yapılmış oluyor. ‘İslam’dan uzaklaştık, ondan böyle oldu.’ demek yetmiyor, Mekke’ye yakın bir kasabaya mı gitmemiz gerekiyor? ‘Hepimiz Kur’an’a dönelim Müslümanlar’ demekle olmuyor, “nereden döneceğiz, u dönüşü nerededir?” sorularına cevap bulmak gerekiyor.

Bu camilerde İslam’ın düşmanı yok. Nikâhla, besmeleyle girilmiş, duvarlarında Ayete’l Kürsîlerin, İhlâs sûrelerinin bulunduğu bir evde “İslam’a dönelim” denilir mi? Bu ev, İslam evi zaten. Bunlar uçuk sözlerdir. Bu sözlerin yerine “Riyazü’s Salihin’den filan hadisi şerif bu evde uygulanmalı” demeliyiz. “Bir hadisi şerifi uygula” demek, “yemeklerden sonra bundan birer tane al” diyerek ilaç tavsiye etmek gibidir.

“İslam’a dönelim. Ashabı kiram gibi büyük mücahitler olalım” sözleri, hiçbir şey yapmayalım anlamına geliyor. Bu işin pratiği böyledir. Elbette, benim bu teklifim tenkit edilebilir, “bu İslam düşmanlığı değil midir?” denilebilir. Ama her zaman birbirimize, “İslam’a dönelim, İslam’dan koptuk” diyoruz, fakat biraz daha uzaklaşıyoruz. Dönelim demekle dönülmüyor ki. Dönmeye çalışmakla dönülüyor.

Ashabı Kiram, Allah’ın önümüze örnek koyduğu nesildir. Onların çoğu Kur’an’ın tamamını görmeden bu dünyadan gittiler. İçlerinde Kur’an’ı bir araya getirilmiş kitap olarak görenleri çok azdır. Ama onlar, “Allah’ın cennetlik kulları” olarak bu dünyayı bırakıp gittiler. Allah onlardan razı olsun. Çünkü gittikleri doktor, onlara “bekleyin gökten şu kitap gelecek, tamamlanınca hafızlık töreni yapacağız ve hepimiz kurtulacağız” demedi.

“Bırak şunu kurtul” dedi. Tek nesne gösterdi ve anlık tedavi ve anlık sıhhat getirdi. “Namaz kıl” dedi. “Peki, ya Resûlullah” dedi. “Bu gıybeti bir daha yapma” dedi. “Peki, ya Resûlullah” dedi. ‘Dök bu alkolü’ dedi. “Peki ya Resûlullah” dedi. Resûlullah, pratik doktordu. Doktor pratik olunca, sonuçlar anında görüldü.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, babalarının annelerinin yüzünü karartmış insanlardan, insanlığın yüzünü aydınlatacak bir nesil getirdi. Onu öldürmeye gelenler, hayat bulup başkalarına da hayat kaynağı olup gittiler. Resûlullah, onların önünde uzaklarda, Kaf Dağı’ndaki ilaçları getirmeye gitmiş bir Peygamber olarak beklemedi. “Gittiğinde, derdin budur, çaren de budur” dedi. Kimseye “Cebrail’i bekliyorum, ilk listeye de seni aldım” demedi. “Bu hastalığın nedeni budur” dedi. “Senin kalbinde bu hastalık var, bunu çıkar” dedi.

Bunun için kardeşlerim, pratik bir sonuç istiyorsak, üç-beş gün sonra Müslümanlığımızın üzerimizde izi görünsün istiyorsak, Ashabı Kiram’da olduğu gibi bir uygulama yapmamız gerekiyor. Kur’an bizim imanımız, hayatımızdır. Ama Kur’an’ı sayfa sayfa devirerek değil, yemeklerden önce veya sonra birer tane alınan hap gibi almakla, ancak Kur’an nesli olunabilir. Kur’an’ı devire devire değil, hazmede ede ancak Allah’ın kitabıyla barışabiliriz.

Bunun için de önce solunum yollarının dezenfekte edilmesi gereklidir. Sen bu ilacı hemen alsan, bu sefer ilaç seni komaya sokacak. Bu sebeple, bizim gibi bir beşer olan ama Allah adına konuşan Resûlullah’ın sözlerine kulak vermeyi anlamamız gerekiyor. Ashabı kiram da zaten böyle yapmıştı.

Değerli Kardeşlerim,

Benim, sizlerin ve bütün Müslüman kardeşlerimizin, yaşadığımız çağın en önemli sorunlarından birisi olan; evlerimizdeki huzursuzluğun temelinde ne olduğunu konuşmaya çalışıyorum. Masraf edip ayakta tuttuğumuz evlerimiz, stres kaynağımız olabilir mi? Uğruna hayat vermeye hazır olduğumuz eşlerimizin yüzünden, kanser olmanın bir manası var mı? Niye doğurup büyüttüğümüz çocuklarımız için, “acaba katilimiz mi olacak” diye düşünerek, korkuyla yatağa giriyoruz? Düşmandan, cinden, şeytandan korkar gibi kendi akrabalarımızdan niye korkuyoruz? İstemeye gittiğinde, “ben gelin almıyorum, evimin bir kızını alıyorum” diye severek istediği geliniyle, kaynananın bir ömür boyu kavga edip cehenneme gitmeye hazırladıkları bir dünyada neden yaşıyoruz? Çocuklarımızın uğruna bütün servetimizi feda etmeye hazır olduğumuz hâlde, neden

çocuklarımızdan yirmi, yirmi bir yaşındayken bebeklik günlerindeki gibi 'babacığım, anneciğim' sözüne hasret kalmış bir nesil olarak yaşıyoruz?

Bu sonuç, dünyada Muhammed aleyhisselamın terbiyesiyle yetişmiş ve onun sünnetine göre kurulmuş yuvalarda o nikâhla ortaya çıkmış çocuklardan beklenen bir sonuç mudur? "Nesil çok kötü, İslam'dan uzaklaştık, Kur'an'a dönmemiz gerekiyor" bu sözler, olduğu gibi edebiyattır. Kur'an'a nereden döneceğiz? Kur'an: "Allah diye bir derdi olanlar için şablon, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemdir" diyor.

Kardeşlerim,

Demek ki bizim özlediğimiz şey, aslında raflara koyduğumuz ve sakladığımız şeydir. Elimizle sakladık, gizledik, bile bile uzağımızda tutuyoruz. Sağlıklı yaşamak istiyorsak, -bugünden tezi yoktur- hepimiz, her gün, yemeklerden önce ve yemeklerden sonra, namazlardan önce ve namazlardan sonra gece-gündüz bir hadis almak zorundayız. O hadisler, eli kanlı adamlardan meleklerle yarışan muvahhit mü'minler yetiştirmiş hadislerdir.

Elli sene önce, bu Ümmet'in imamı olan Ebu Hanife'yi çoluk çocuğun ağzına düşürenler, esasen İslam'a zarar verdiklerini anlamayarak bunu yaptılar. Bugün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin hadislerini gereksiz görerek ya da "biz bunlardan anlamayız, getirin menkıbe kitaplarını hikâye okuyalım" diyerek Ümmet'inden Peygamber'inin hadislerini uzaklaştıranlar, caminin içinde abdestsiz duran Müslüman gibi Peygamber aleyhisselamın Ümmet'i olduğu hâlde O'nun rahmet kanatlarının altına girmekten mahrum bir nesil yetiştiriyorlar.

Bu Ümmet, şefkati ve merhameti, anneye babaya hayrı, evlat yetiştirmeyi, cennet umudunu, kapkaranlık zifiri gecelerde bile güneş kadar parlak bir hayatı hissedebilmeyi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden öğrenebilir. Bir cuma hutbesinde bile yirmi tane şairin, edebiyatçının edebiyatını dinlediği hâlde, Resûlullah'ın üç hadisini dinleme zevki yaşayamayan bir Müslüman mahrum bir Müslüman'dır. Hem "İslami toplantı" diyeceğiz, bir-iki saat konuşacağız ama hep şu büyüğün, bu orta hâllinin, bu küçük adamın sözleri üzerine konuşma yapacağız.

Biz Ümmeti Muhammed'iz. Şifamız, O'nun sözleriyle. O'nun bakışları, Allah'ın izniyle hepimizin en derin hastalığının kesin ilacıdır. Çünkü O; ağaçların bile önünde secdeye kapandığı Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemdir. O, gözlerini bir kırpsaydı, dağlar eriyip önünden akacaktı. O, böyle bir peygamberdir.

Hadis şerifler, ne ağırdır ne konumuz dışındadır. Evlerimizde yemeklerden önce de sonra da, toplantılardan önce de sonra da, akraba buluşmalarında, törenlerde, pikniklerde Resûlullah'tan bir deva, bir kurtuluş reçetesi okumamız ve hadisin bizimle ne oranda bağlantılı olduğunu konuşmamız gerekiyor. Bunu yaptığımızda, "Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemin Ümmet'iyiz, O kurtuluşumuzdur" dememizin pratik bir sonucu gerçekleşmiş olur.

Kardeşlerim,

Hiç kızmaya, küsmeye gerek yok; biz kapağı açılmamış cam kavanozdan bal yalamaya çalışan biri gibiyiz. Bal yemiyoruz. Büyük peygamberimiz var. O tören senin, bu tören benim dolaşıyor, ilahiler okunuyor, Peygamber'e naatlar diziliyor, fakat benim evimde Peygamber'in soluğu bir türlü hissedilmiyor. Resûlullah, Ebu Cehil'in oğlunu şehit olacak hâle getirdi, ben oğlumun secdeye

indiremedim. Edebiyat hazır; “İslam’dan uzaklaştık ondan böyle oldu.” Namaz kılan bir adama “İslam’a dön!” denilir mi? Subhanellah! Bu hakaret değil mi? Oğlu hafız bir insan, “Kur’an’dan uzaklaştık” diyebilir mi?

Kardeşlerim,

Bu, caminin önünde kilise reklamı yapmaya benziyor. Zamanımız tükenmek, enerjimiz bitmek üzeredir. Acilen Peygamberimiz’e döneceğiz, Riyazü’s Salihin okuyacağız, hadis dinleyeceğiz, başka çaremiz yoktur.

Kardeşlerim,

Hep beraber muhasebe yapıp, “bu hadiste ben hangi durumdayım, Müslümanlığım bu hadisin neresinde, Peygamber’im beni, ben O’nu görmek istediğim zaman buluşma noktamız bu hadis olursa buluşabilir miyiz?” sorularına cevap bulmamız gerekiyor. Allah “şablon, örnek Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemdir” diyor. Törenlerde, görkemli dua çağrışımalarında değil, evdeki pratik hayatımda benim örneğim O mudur, değil midir? Eşimle ilişkimde, çocuklarımla ilişkimde, komşuluk ilişkimde, insanlık literatürümde, “bu hadis benim neremde, ben o hadisin neresindeyim?” diye soralım diye, evlerimizin birer kandili, umudu olmasını Allah’tan niyaz ederek hadis okuyacağım.

Kardeşlerim,

Ebu Davud ve Tirmizi’nin rivayet ettiği bir hadis şerifi, bir numaralı eğitim konumuz olarak size arz ediyorum. Âişe annemiz radiyallahu anha diyor ki: “Şu Fatıma kadar –Efendimiz aleyhisselamın kızı- babasına benzeyen bir insan görmedim, babasına çok benzerdi. Babası da yani Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem de onunla çok ilgilenirdi.”

Kardeşlerim,

Sakın şeytan bize, “erkek çocuğu yoktu, onun için kızıyla ilgileniyordu” dedirtmesin. Efendimiz’in oğlu İbrahim, uzun yıllar sonra vefat etti. Efendimiz’in son iki senesine kadar oğlu vardı. Olmasaydı da O, kız-erkek ayrımı yapan bir peygamber değildi zaten.

Âişe annemiz ne diyor? “Kızıyla çok ilgilenirdi, içeriye dışarıdan girdiği zaman, Fatıma evdeyse onu öpüp hatırını sormadan hiçbir zaman oturmazdı. O bir yerde otururken, kızı Fatıma dışarıdan gelse, ayağa kalkıp kızını öpüp yerine oturtmadan kendisi oturmazdı.” diyor.

Hiçbir yorum yapma ihtiyacı hissetmiyorum. Kızı olmayan zaten ‘benim kızım yok’ diye teselli bulacak. Kızı olan da, küçük bebekken o kıza ne kadar sevgi gösteriyordu onunla oyalanacak. Büyüyünce de kızı bir-iki sözünü dinlemediğinde, onu cezalandırmadığı ile teselli bulacak. Ama Allah, kıyamet gününde kız çocuğu verdiği babaları bu şablonun üzerinden imtihan edecek. Bir kız çocuğu evleneceği zaman babasından ayrılmaktan dolayı “şu babam, bu dünyada iken ben evlenmeyeyim” diyebiliyorsa; babası o kıza kendisini bu kadar sevdirebilmişse, elhamdülillah bu hadisin evimizde yeri var demektir.

Kardeşlerim,

Hacca gittiğin için insanlar seni mükemmel bir Müslüman olarak görebilirler. Zaten başka nasıl ölçecekler ki? Allah’ın hesap yerinde, hesaplar başka kalemlerden görülüyor. Bu, birinci hadis şerifti.

Evlerimize kandil yakmaya çalışıyoruz. “İslam’a dönelim” demiyorum, “İslam’ın içinde ayaklarımızı sabitleştirelim.” diyorum. Elhamdülillah zaten İslam’dayız, zaten Kur’an Ümmeti’yiz!

Yine Âişe annemiz radiyallahu anha: “Şu dünyada Resûlullah’ın ilk hanımı olan Hadice’yi kıskandığım kadar hiçbir insanı kıskanmadım.” diyor. Âişe, Mü’minlerin annesi, Resûlullah’ın hanımlarındandır. Âişe annemiz, Resûlullah’ın hanımı olduğunda Hadice annemizin vefatının üzerinden beş sene geçmişti. Cennete gitmiş bir kadındı. Âişe annemiz, ölmüş, mezara konmuş, üstünde kum kalmamış bir kumayı, meğer ki dünyada hiç kimseyi kıskanmadığı kadar kıskanıyormuş.

İmam Buhârî’nin Sahîh’inden naklediyorum. Kendisi, “hâlbuki Hadice’yi hatırlamıyorum, onu görmedim” diyor. Bir gün “Ya Resûlullah, Hadice öldü gitti, hâlâ benim gibi genç bir kadının yanında onu anıyorsun, bu benim ağrıma gidiyor” demiş.

O gün de Efendimiz’in evinde bir kuzu kesilmiş. Evde yenilecek kadar kuzudan bırakmış, butlardan birini hizmetçisine vermiş ve demiş ki: “Şu mahallede Hadice’nin eski bir arkadaşı vardı, bunu Hadice’nin hatırası olarak ona götür” diyor. Bu Âişe annemizi delirtmiş ve demiş ki: “Ya Resûlullah, bu kadını çok abartıyorsun. Nihayetinde ihtiyar bir kadındı. Karşındaki ise genç bir kadın”

Resûlullah, evlerimizdeki kandilin şartelini indiriyor. Buyurmuş ki, “Âişe, o yaşlı dediğin kadın zor günlerimde yanımdaydı. Ve Allah bana, çocuklarımı ondan verdi. Vefa göstermeyeyim mi?” demiş. Biz “Muhammedün Resûlullah” dedik. Allah da “Örneğiniz, Peygamberinizdir” buyurdu. Rükû yaparken peygambere uyduk. Kadınlarımızın, öldükten on sene sonra değil, ölümlerine on sene kala bile bizden vefasızlık görmeleri Resûlullah’ın bu uygulamasıyla nerede buluşacak? Vefasızlık hep iş ortakları arasında mı olur?

Kardeşlerim,

Bu hadis şerife de yorum yapmayacağım. Bu hadis şerifi yorumlarsam, mü’minlerin gönlünde kırıklık nedeni olmaktan korkuyorum. Bu hadis şerif, bütün evli erkeklerin bamteli dedikleri şeydir. Güzelken, gençken, kadın dünya güzeli Züleyha oluyor, ihtiyarladığı zaman ise baş belası oluyor. Söz dinlediği zaman, “elhamdülillah güzel kadın” deniliyor, bir kere söz dinlemeye görsün “Allah’ın belası kadın” oluyor.

Bu, Müslüman erkeklerin zaaf noktası iken “İslam’a dönelim, Kur’an’a dönelim” diye minarelerden bile haykırılsa edebiyattan başka bir şey olmayacaktır. Evlerimizde İslam’a dönmek istiyorsak, buyurun İslam’ın peygamberi karşımızdadır. “Bu yaşlı kadını niye bu kadar anıyorsun ya Resûlullah” diyen hanımına ne cevap veriyor? “Allah, o kadından bana çocuk verdi” diyor ve “zor günlerimde o kadın yanımdaydı” diyor. Vefa! Vefa!

Kardeşlerim,

Buhârî’den naklediyorum, Esved bin Yezid isimli şahıs yine Âişe annemize: “Bana Resûlullah’ın evde nasıl bir adam olduğunu tarif eder misin?” demiş. Dışarıda, ashâbı ile nasıl olduğunu biliyorlar. Evde nasıl bir adam olduğunu soruyor.

Kardeşlerim,

İş yerinde, evin dışındaki her yerde, sosyal ortamlarda medeni, nazik bilinen ama çocukları ve eşi tarafından evinde böyle bilinmeyen bütün Müslümanlar, Allah'ın önümüze örnek kul olarak koyduğu Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi tarif eden Âişe anamızı dinlesinler.

“Resûlullah, evinde evinin adamıydı. Temizliğini yapar, söküğünü diker, ev işleri ile meşgul olur. Ezanı duydu mu kalkar, giderdi” diyor. Bu ne demek biliyor musunuz? “Hâlâ yemek olmadı mı” diye bir söz, demek ki ağızından çıkmamış. “Bu söküldü, diksene bunu” dememiş, kendisi dikmiş.

Resûlullah, kâinatı aydınlatmak için geldi ama süpürgeyle, hanımının kirlettiği evi de süpürmüş. Mütevazı, hanımının iş ortağı olmuş. Amir değil, patron değil, hayat ortağı olmuş. Ama namazdan taviz vermemiş. Namaz dendiğinde, iş yok. Bilal “Allahuekber” dediğinde evde olmamış. Onun dışında evde ne iş varsa o iş ile meşgul olmuş. “Ben Peygamber'im, çok yoğunum, bir sürü insan ile meşgulüm bir de seninle mi uğraşacağım” diye bir söz ağızından duyulmamış. “Evinin adamıydı” sözü, O'nunla sekiz sene aile hayatı yaşayan Âişe annemizin sözüdür.

Kardeşlerim,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem evimizi aydınlattığı kandillerden bir kandil daha yakmak istiyorum. Yine Âişe annemiz radiyallahu anha bir hatırasını naklediyor. Lütfen, evlerimizi Resûlullah'ın evine, imanımızı onun imanına, erkekliğimizi, kadınlığımızı onun kişiliğine oranlayarak Allah'ın huzuruna çıkmak zorunda olduğumuzu düşünüp dinleyelim.

Âişe annemiz diyor ki: “Resûlullah, gece kalkıp namaz kılardı ama odamız sadece ikimizin yatacağı kadar bir odaydı. Namaza durduğunda, O'nun secde edeceği yere, benim ayaklarım uzanmış oluyordu. Rükû yapar, secdeye gideceği zaman beni dürterdi. Ben ayaklarımı çekerdim, secdeye giderdi. Kalktığı zaman da tekrar ayaklarımı uzatırdım, sabaha kadar böyle uyurdum.”

Şu kâinatın en büyüğü, Hâtemu'n Nebiyyîn, insanlığın efendisi olan Resûlullah'ın, hanımının yattığı odada namaz kılabilmek için, hanımının ayaklarını toplaması gerekiyordu. Ruh, uzay boşluğu kadar geniş, huzur içinde olduğu için bu küçücük evde bunalmadan yaşadılar. Evlerimiz genişledikçe daralan kalplerimizi, kardiyolojinin çözmesi mümkün olmayan hastalıklar istila etti kardeşlerim. Bu hadis ilan ediyor ki huzur, betonların metrekaresi büyüdükçe büyümüyor.

Bir; kalpler Allah'a yaklaştıkça huzur buluyor.

İki; bu hadis şerifte dikkat etmemiz gereken bir ayrıntı var. “Beraber kılardık” demiyor. Demek ki Âişe annemiz, teheccüde ara sıra kalkmıyormuş. “Bir peygamberin yanında, O'nun karısı nasıl teheccüde kalkmaz” demiyormuş. Özü var veya yok, hadis bu ayrıntıya girmiyor. Zaten ondan Resûlullah'ın ibadeti kadar ibadet beklenmiyordu.

Bu ayrıntıyı da dün bir ders halkasına katılıp evde günlük devrim yapmaya çalışan Müslümanlara ithaf ediyorum. On sene camilerde vaaz dinleyip, hutbe dinleyip bir miktar olgunlaştıktan sonra, bir hadisi iki defa dinlemiş bir kadından, çocuktan aynı dönüşümü beklemek zulümdür, sabırsızlıktır. Lütfen, bu hadisi şerifi, bu odada da aydınlık malzemesi olarak yakalım.

Kardeşlerim,

Nesai'nin ve Ahmed bin Hanbel'in rivayet ettiği bir hadis şerifi okuyacağız. Ashabı kiram, Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme: "Ya Resûlullah, Müslüman kadınların en değerlisi hangisidir?" diye sormuşlar. O da dört şey saymış. Lütfen ifadeyi iyi anlayalım. "En değerli kadın kimdir, Müslüman bir aile bireyi olarak, kaliteli kadını, iyi kadını nasıl ölçelim Ya Resûlullah" diye sormuşlar. Resûlullah, evlerimizde kız yetiştirirken, kız çocuğunu evliliğe hazırlarken, aile olurken, "Allah'ın peygamberine bu iyidir" dediği, "sertifikalı kadın kimdir?" sorusuna cevap veriyor.

Buyuruyor ki, bir; baktıkça ona mutluluk veren kadın. Okşadıkça, şımarttıkça, bilezik aldıkça değil, baktıkça mutluluk veriyor. Bakıyorsun mutlu ediyor seni, konuşmaya falan gerek yok. Bir de konuşsan, seni mest edecek. İki; tartışmayan söz dinleyen kadın. Üç; aile onuruna zarar vermeyen kadın. Dört; kocasının malını israf etmeyen kadın.

Kardeşlerim,

Elhamdülillah, erkek veya kadın Resûlullah'ın Ümmeti'ndeyiz. Erkeğimizin de kadınınımızın da iyilik ve kötülük ölçülerini Resûlullah koydu, ashabı kiramı bu şartlarda yetiştirdi. Dünkü katillerden, bugünkü evliyalardan bu sözlerle yetişti. Bakışlarında evliliğinin otuzuncu senesinde de, elektrik faturasını ödeyemeyeceği dar günde de, balayında da, paraların savrulduğu düğünde de bakışları mutluluk veren, tartışmayan, namusa zarar vermeyen, mal israf etmeyen kadın, en iyi kadın profilyimmiş demek ki.

Hafız kadın, tesettürlü kadın, Yasinlere, mevlilere giden kadın bu ifadenin neresinde onu da bilmiyorum. Nesai'nin rivayet ettiği hadiste Efendimiz, dört şey sayıyor. Tesettürü, çarşafı, feraceyi niye saymıyor? Zaten Müslüman kadını konuşuyor, onları niye sayсын? "Ebu Cehil'in karısı nasıl düzelir?" diye sorulmuyor ki. Namazı da, orucu da saymıyor. Aile içinde Allah'la ilişkisi iyi olduğu hâlde, koca hakkından dolayı, cehennem tehdidi görüp görmemesi açısından iyi veya kötü kadından söz ediyor.

Kardeşlerim,

Evlerimizin bir kandilini daha yakmak istiyorum. Yine Âişe annemiz, Tirmizi'nin rivayet ettiği bir hadiste; "Mü'minlerin arasında en iyi mü'min, ahlakı en güzel olan ve kadınlarına en nazik davranandır" buyuruyor. Peygamber'in medeniyetinde, mü'min erkeklikte kalite, ahlakla ve aile içindeki nezaketle ölçülüyor. O medeniyet, nazik olmayan erkeği kemal vasfından uzak tuttuğu ve olgun olmayan Müslüman olarak gördüğü gibi, eşi tarafından baktıkça mutluluk kaynağı olmayan kadını da iyilik standartlarının gerisinde tutuyor.

Kardeşlerim,

Şimdi tekrar doktora gidelim lütfen. Doktorun "senin damarın tıkanmış sağlığına önem ver, sağlık çok önemli" deyip bizi geri gönderdiğini kabul edelim ya da "şu ilacı kullan, damarların açılсын" deyip eczaneye sevk ettiğini düşünelim. Müslümanlığımızı da buna göre tartalım. "İslam'a dönmek gerekiyor" Nereden döneceğim? Evden başlayacağım. Evinde uygulayamadığını, Londra'da mı uygulayacaksınız?

Cami, kimsenin camisi değil ki orada mecburen Müslüman'sın. Camide oturup kebab mı yapacaksın? Camide zaten cami standartlarına uyuluyor. Allah, bizi evde olgun mü'min olarak görecektir. Evlerimizi de Peygamber aleyhisselamdandan her gün bir hadis dinleyerek, en azından haftada iki hadis dinleyerek, İslam'a dönüş evleri hâline getireceğiz.

Benim dünyam, akşam kapısını kapattığım bir ev olduğuna göre, evimizi Allah ve Peygamber'ine teslim ettikten sonra o zaman "ben İslam'ı devletleştirdim, dünya İslam oldu" demektir. Bunu tek ben yaparsam, belki dünyayı aydınlatamam ama dirildiğimde tek başına Allah'ın dostu olarak dirilen, bütün eski ümmetlerin peygamberleri gibi dirilirim. Her Müslüman böyle düşünürse zaten, dünya İslam oldu demektir.

Vel'hamdülillahi Rabb'il âlemîn.